

Mens, durf te leven!

‘Leven is het meervoud van lef’, schreef Loesje jaren geleden al. En zo is het. Leven zoals jij wilt, vraagt soms moed om keuzes te maken, dingen wel of juist niet meer te doen, iets onbekends aan te gaan of afscheid te nemen van bekende gewoonten. Kortom, het vraagt bewustzijn van jezelf en jouw idealen.

Als je anderen ondersteunt bij hun leven komen dit soort wezenlijke vragen daarbij ook voorbij. Wat voor de één heel normaal is, is voor iemand anders een enorme stap. En waar de ander niet van verblijkt of verbloost, kan voor weer iemand anders een groot risico zijn. Mensen ondersteunen bij leven betekent weloverwogen keuzes maken, passend bij de persoon die je voor je hebt en steeds in dialoog met iedereen die betrokken is.

Dat je keuzes maakt, betekent ook dat je daarin dilemma's tegenkomt. Elk vraagstuk kun je namelijk vanuit verschillende gezichtspunten bekijken. Vaak is er niet één juiste manier, er zijn een aantal alternatieven en daar kies je er uiteindelijk één van. Het is ideaal als de keuzes die je samen maakt de persoon in kwestie bijvoorbeeld gelukkig maken én dat er weinig risico's zijn. Het is vrijwel onmogelijk om en/en te doen. Er moet dus een keuze gemaakt worden tussen geluk en/of veiligheid. Opvallend is dat als we voor onszelf kiezen, we geluk vaak verkiezen boven veiligheid. Vanuit onze professionele verantwoordelijkheid willen we niet dat de ander iets overkomt. Als het gaat om de mensen die we ondersteunen, hebben we de neiging om eerder voor veiligheid te kiezen.

Zo is er Afra, een vrouw met epilepsie die ondersteuning van de JP krijgt. De vraag is of ze met haar epilepsie aan het verkeer deel kan nemen. "Ik ga niet met die 'mongolenbus' naar m'n werk," zegt ze. Ze wil zelf op haar eigen driewielige fiets, maar ja ... Hoe veilig is

dat? Samen met Afra, haar ouders, broers en zussen besluiten we na intensieve gesprekken dat ze fietsend naar haar werk kan. Het risico dat ze onderweg een epileptische aanval krijgt en er iets ergs gebeurt wegen we gezamenlijk af. Jaren fietst Afra zelf naar haar werk en geniet ze van de vrijheid en de zelfstandigheid die haar dat biedt. Toch gebeurt het ergste ... Op een dag krijgt ze onderweg een epileptische aanval. Haar fiets kantelt en ze valt voorover in een bijna droge sloot. Afra verdrinkt. Een vreselijke gebeurtenis die veel oproept: verdriet, boosheid, onmacht, vertwijfeling, onzekerheid, angst ...

Eén van de eerste reacties kan zijn: hebben we de verkeerde keuze gemaakt door Afra zelf te laten fietsen? Als je bij deze vraag stilstaat, is het antwoord daarop 'nee'. We hebben in goed overleg met Afra en alle mensen die om haar heen stonden deze keuze gemaakt. Het is tragisch wat er is gebeurd, maar we vinden dat we met elkaar een goede afweging hebben gemaakt van wat voor Afra belangrijk is in haar leven en wat zij het liefste zou willen. We

kunnen de ouders van Afra recht in de ogen kijken en zij ons. Dat levert de openheid en het vertrouwen tussen ons op. Ze vinden het mooi dat Afra zo lang zelf naar haar werk kon fietsen en wat haar dat bracht.

In de afwegingen in dit vraagstuk gaat het in feite om het herkennen van de veilige en de gelukkige optie. Want met dat extra risico is er meer ruimte voor leven. Die bewuste afwegingen vragen tegelijkertijd verantwoordelijkheid, het met elkaar het goede gesprek voeren en het maken van eerlijke afspraken. Het vraagt elkaar recht in de ogen kunnen kijken, wat de uitkomst ook is. Het vraagt met elkaar de verantwoordelijkheid willen en kunnen dragen, met de cliënt, met ouders, met collega's, maar vooral met jezelf.